

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
ΦΗΣΤΕ με, κυρία, να σας λύσω εγώ την άπορία σας, ελπε ο Παρναγιάν στην 'Ανναμπέλλα με σταθερή φωνή. 'Ο άνθρωπος που άρπαξε τη μικρή κατά διαταγή του 'Ερρίκου Μομορανού, ελπε ο ίδιος που σας τήν ξανάφερε. Οι δυο αυτοί άνθρωποι, κυρία, ελπε ένας κ' αυτός εγώ...

Καί, χαμηλώνοντας λίγο τον τόνο της φωνής του, πρόσθεσε :

— Ελπε αλήθεια, κυρία, ότι απέναντί σας διεπράξα αποτρόπαιο έγκλημα. Πιστεύω όμως πως ελπε ή μόνη πράξη, για την οποία μπορεί κανείς να με κατηγορήσει σ' όλη τη ζωή μου και για την οποία αισθάνομαι κάθε μέρα τύψεις συνειδήσεως. 'Αν και με την απόδοσι της κόρης σας διόρθωσα τὸ σφάλμα μου, εντούτοις βιάσομαι, ότι ελπε αξιος του μίσους σας και έχετε κάθε δικαίωμα να με καταριόσαστε...

— Λουίζα! ελπε τότε στην κόρη της ή 'Ανναμπέλλα. Να ο γενναίος, ο μεγαλόφυχτος, ο ύπεροχος άντρας που τόλμησε να παραβή τις διαταγές ενός πανούχου κακούργου και να σέ δώσει πίσω στη μητέρα σου! 'Ας ελπε εύλογημένη αυτή η στιγμή, κατά την οποία μπορώ να τὸ εκφράσω τη μεγάλη, την ενδόμυχη, την άρρητη εύγνωμοσύνη μου!...

Η Λουίζα προχώρησε προς τὸν γέρο Ιππότη, τὸν πήρε τὰ δυο χέρια στὰ δικά της και τὸν πρόσφερε τὸ μέτωπό της για να τὸ φιλήσει.

'Ο Παρναγιάν τὴ φίλησε κ' αυτό ήταν αναμφίβολος μὰ ἀπ' τις μεγαλύτερες συγκινήσεις της ζωής του.

— Κόρη μου, ελπε κατόπιν στὴ Λουίζα, η εύχες ενός γέρο-μαστατολάου, σάν ξένα, δὲν πίνουν ίσο τόπο και δὲν ελπε βιασές να σου έξασφαλίσουν την εύτυχια. Σας βεβαιώνω όμως, ότι ἂν ήταν ανάγκη, να δώσω τη ζωή μου για να εύτυχήσετε, θὰ τὴν έθυσίαζα μ' όλη μου την εύφοριότητα...

Η 'Ανναμπέλλα τότε πέρασε στὸ χέρι της κόρης της τὸ ιστορικό δαχτυλίδι με τὸ πολύτιμο διαμάντι και ελπε :

— Ελπε δοκιμαστέ πως θὰ φύλαγα πάντα αυτό τὸ κόσμημα. Ελπε βέβαιη πως κ' η κόρη μου θὰ τηρήσει τὸν δεσμό...

Τὴ στιγμή εκείνη, τὰ μάτια της Λουίζας συνάντησαν τὸ βλέμμα τὸ Ζάν ντε Παρναγιάν. Η ώραία κόρη γλώμισσε...

Κατόπιν ήθελε η σειρά τὸ νέου Παρναγιάν να μιλήσει.

Η 'Ανναμπέλλα τὸν ρώτησε πρώτη ἂν ελπε λάβει την επιστολή που έφερε να διαβάσει στὸν Φραγκίσκο Μομορανού.

'Ο Ζάν ντε Παρναγιάν, ἀπάντωντας της, διηγήθηκε με τι τρόπο ελπε ριχτέ μέσα στὴ Βασίλισσα και πως κατόρθωσε να βγῆ από εκεί.

Η Λουίζα τὸν άκουσε με ἀπλόητα, νοκίζοντας πως άκούει κανένα ιστορικό παραμύθι περασμένης εποχής, ἔνδι ή μητέρα της φανόταν δόλινα και πὸ ἀνήσυχη. 'Όταν ο Ιππότης έφτασε στὸ σημείο τὸ Φραγκίσκος Μομορανού πήρε και διάβασε τὸ γράμμα της, ή δυστυχισμένη γυναίκα δὲν μπόρεσε να κρατήση μια δίνιτηρή καρδιά.

— Κυρία, της ελπε ο νέος, σας ζητώ προσθεσία τριῶν ημερῶν για να σας διηγηθῶ τὸ τέλος της ιστορίας αυτής. Δυο για να γραφτούν η πλήρες μου και μια για να κάνω κάποια επίσκεψη. Μονάχα τότε θὰ μπόρετε τὴ ξανά ο Φραγκίσκος Μομορανού βρετ' ἀπ' τὸ διάβασμα της επιστολής σας.

'Αν και τὰ λόγια αυτά ήσαν μυστηριώδη, η 'Ανναμπέλλα αισθάνθηκε ἀθέλα της μια μεγάλη ελπίδα και μια ζοηρή κοκκινάδα ανέθηκε στὰ μάγουλά της, που συνήθως ήσαν τόσο χλωμά. Τότε γύρισε προς τὸν τοίχο και κρυφόσε με φωνή, που δὲν την άκουσε κανένας :

— Ω, Φραγκίσκο μου! Λατρευτέ μου Φραγκίσκο!... Θὰ σέ ξαγαδῶ λοιπόν!...

Κατόπιν ή δυο γυναίκες άρχισαν να περιποιούνται τὸς δυο ξύλους τὸν, οί άποιοί ήσαν, όπως ξέφυγα, πραγματισμένοι και κατάκοτοι.

— Κυρία, ελπε ο γέρο Παρναγιάν στὴν εικοδόξουνα, ο Ιππότης κ' ἔνδι κομψήθηκε πολλές φορές στὸ μπαφρο, γ' αυτό ή κατοικία σας θὰ μὰς φανή καλύτερη μ' από παλιά!...

'Αμα ἔντυχισε, οί δυο Παρναγιάν ξαπολώθηκαν στὰ κρεβάτια τους. Πριν όμως πλαγιάσουν, ο πατέρας Παρναγιάν, φρόντισε, κατά τη συνήθειά του, να ρίξει μια ματιά στὰ περίξ τὸν σπιτιού, για να ξέρη που βρισκεται. 'Ανοίξε λοιπόν τὸ μοναδικὸ παράθυρο τὸν δοματίου του και ελπε στὸ δρόμο καμιά εικοσαριά φρουρούς, πράγμα που τὸν έσπενοχώρησε πολύ. 'Αλλοι ἀπ' αυτούς κομμόντοσαν κατάρματα, τέσσερες παρήμεναν άγροντοι, στήριγμένοι στὰ ὄπλα τους, και δυο άλλα βράδιων σωατρίοι κερῶς στὴν πόρτα με γυνίκες ξυρλόχους.

'Ο γέρο τυχοδιώκτης άνησυχησε πὸ ἀπ' αυτό τὸ θέαμα κ' άρχισε να σκέφτεται σοβαρά για την κατάσταση τους. Καταλάβαινε και λά πως αυτός κ' ο γιός του ήσαν αχμάλωτοι και πως ελπε σωθε μόνο χάρις στὴ μεσολάβησι της εύγενούς οικοδόξουνας.

'Ο γιός του στὸ μεταξύ άπό ελπε βυθηστέ στις άγκυλές τὸν Μορφέως κ' έβλεπε χρυσά ὄνειρα.

— Φτωχέ Ιππότη! μηθύροσε θλιβερά ο πατέρας του. Ποιὸ φοβόμαι, ότι πέσαμε σέ μια παγίδα ἀπ' δου πολλὸ δύσκολα θὰ ξεαστοίμε. 'Α, καίμενο παιδί! Πουδ σούτα να μπλεχῆς στὰ δίχτυ τὸν έρωτα και να βρῆς τώρα τὸ μιστὰ σου, μαζί με μένα!...

Η θέσι τὸν δυο ήρώων ήταν πραγματικά κρίσιμη. 'Ησαν αχμάλωτοι τὸν έχθρῶν τους. 'Αν ο άρχηγός της φρουρῆς ήθελε να τὸς λύσει, αυτοί έπρεπε να τὸν άκολουθήσουν. 'Αν έβαναν άλλως, θὰ έξέθεταν τρομερά τὴν 'Ανναμπέλλα ντε Πιέν. 'Ο Ιππότης όμως θὰ προτιμῶσε να πεθάνη ἔκατ' φορές, και να διαφύγει τὸ λόγο της αμῆς που ελπε δώσει ή μητέρα της Λουίζας.

— Έρωτα, έρωτα, μηθύροσε ο γέρο τυχοδιώκτης, κοκκινάσε θλιβερά τὸ κεφάλι του, να που την πάθεμα και για χάρη σου!...

Και ἔντι να πλαγιάσει, άκούπησε στὸ παράθυρο κ' έξακολούθησε να κινάλη τὸς στρατιώτες...

'Αμα ἀντίειλε ο ήλιος, η πρώτης άχτίδες που βόηκαν τὸν γέρο Παρναγιάν έπίτω. Μόλις ξύπνησε, θοραξε, κατά την συνήθειά του, ένα βλέμμα στὸ στενὸ δοματίο του, για να βεβαιωθῆ, ότι δὲν τὸν άπειλοῦσε κανένας κίνδυνος. Καθὸς ελπίσσε γύρω, με τὰ μάτια μισέλειστα, ελπε τὸ γιό του νάχη στήριγμένο τὸ κεφάλι τὸν στὰ χέρια του και νάνα βυθημένος σέ σκέψεις. Τὸ πρόσωπο τὸν νεαροῦ Ιππότην φανέροσε βαθεῖα μελαγχολία...

— Ποτέ δὲν θὰ μπορέσω να μπὸ στὴν ψυχὴ τὸν γιού μου, που ελπε ένα πραγματικό πάλμη! ελπε μέσα τὸν ο γηραιὸς τυχοδιώκτης. Ελπε βέβαιος πως αὐτὴ τὴ στιγμή έχει πὸν μεγάλη λύπη. 'Εγὼ, με τὸν θάμον ο πὸ εύτυχισμένος άνθρωπος που κόκομαι. 'Όρίστε, βόητε τη μικρή του Λουίζα και πρότει ναύνα εντελής ήλιθος για να μην καταλάβῃ πως τὸν αγαπά. Τὸν αγαπά, ναι, μὰ τὸν Βαραβά, τὸν αγαπά!... Και λοιπόν τὴ θέλει περισσότερο ἀπ' αυτό; Βέβαια, δὲν μπορώ να φανταστώ πως λιπύται γιατὸ κίνδυνός; γὰ πεθάνη, ἔπειδι οί φρουροί μὰς κρατοῦν φιλικώς εδὼ μέσα; 'Αν άκουγε όμως τις συμβουλές μου, οὔτε τὴ Λουίζα θ' αγαποῦσε, οὔτε θὰ καταγγίονταν με τὸν ποδογυρο καθόλου. Και τότε, ἄντι να μαινίμε μέσα σ' αὐτὴ την ποτικωπαγία, θὰ ύπεραποτιζάμοσε γενναία τη ζωή μας και, ή θὰ σωστανόμοσε σάν άνθρώποι, ή θὰ βάλμαε μπροστὰ αἰπούς τὸς άρχισούς, θὰ περνώσαμε πὸς δρόμους τὸν Παρισσιὸ με τὸ ξίφος στὸ χέρι και στὸ τέλος θὰ βγαίναμε θριαμβευτά!...

('Ακολουθεῖ)

Οι φρουροί άγρονπόσαν, στήριγμένοι στὰ ὄπλα τους...